

S. M.

Wprowadzenie wzoru umowy o wykonywaniu prac z zakresu wynalazczości

Palestra 8/7(79), 64

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zapłata należności za usługi prawne następuje z bezosobowego funduszu płac w trybie określonym dla rozliczeń za usługi wykonywane przez jednostki gospodarki społecznej.

Omawiane wytyczne nieco inaczej regulują warunki wykonywania usług prawnych przez zespoły adwokackie na zlecenie jednostek gospodarki społecznej, aniżeli zostało to (co do tych jednostek) przedstawione w artykule adw. Stefana Mizery pt. „Dopuszczalność i zakres wykonywania obsługi prawnej jednostek społecznych przez zespoły adwokackie” („Palestra” z 1964 r. Nr 4/76).

5. Wprowadzenie wzoru umowy o wykonywaniu prac z zakresu wynalazczości

Jednym z aktów wykonawczych do ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156) jest uchwała Nr 135 Rady Ministrów z dnia 8 maja 1964 r. w sprawie zasad zawierania z poszczególnymi osobami umów o wykonanie prac z zakresu wynalazczości (Mon. Pol. Nr 33, poz. 142).

Uchwała określa zasady i warunki zawierania z osobami fizycznymi umów o wykonanie określonych prac z zakresu wynalazczości oraz sposób ustalania wynagrodzenia za projekt wynalazczy. Załącznikiem do uchwały jest wzór umowy, według której mają być regulowane prawa i obowiązki stron, związane ze zleceniem i wykonaniem prac z zakresu wynalazczości. Spory z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy podlegają rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

6. Prowadzenie spedycji krajowej

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 27 kwietnia 1964 r. w sprawie spedycji krajowej (Dz. U. Nr 19, poz. 116), wydane na podstawie art. 25 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297), normuje zasady i zakres prowadzenia spedycji krajowej (spedycji publicznej i branżowej), warunki prowadzenia tej spedycji oraz zasady udzielenia i cofania żezwoleń na prowadzenie spedycji.

Osobom fizycznym wolno prowadzić działalność spedycyjną, samoistnie lub łącznie z publicznym transportem drogowym, tylko w zakresie organizowania i wykonywania czynności związanych z przeprowadzką.

Żezwolenia na prowadzenie spedycji krajowej przez jednostki niepaństwowe udziela i cofa organ do spraw komunikacji prezydium wojewódzkiej rady narodowej, właściwej ze względu na obszar, na którym ma być prowadzona spedycja.

Osoby prowadzące spedycję w dniu wejścia w życie rozporządzenia (1 września 1964 r.) są obowiązane w terminie 3 miesięcy od tej daty wystąpić o udzielenie żezwolenia w trybie określonym w rozporządzeniu lub w tym terminie zaniechać prowadzenia usług spedycyjnych.

Osoby fizyczne i osoby prawne nie będące jednostkami gospodarki społecznej, jeśli otrzymają decyzję odmawiającą udzielenia im żezwolenia, muszą zaniechać prowadzenia spedycji w terminie 6 miesięcy od dnia, w którym doręczono im wymienioną decyzję.

Opracował S. M.